

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 215.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000513472/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

sluge hele Wittenberg i et Øjeblik. — — Det lignede ganske den Magt, som var over ham selv; Floden lignede saa stærkt, saa den drog hans Sind til sig, udefter, og skaffede ham Befrielse en lille Stund. Han tænkte, om det alligevel skulde drive over med Anfaldet. — Han fik saa meget Lind, saa han vovede sig til at tænke paa selve Sagen: om Troen kunde gjøre det hele, om Troen var Frelsen? Han tænkte paa det Sted i Romerbrevet, som i sin Tid havde givet ham saadan en Trøst og Sikkerhed: «Kristi Evangelium er en Guds Kraft til Frelse for hver, som troer det, og den Retfærdige skal leve af Troen.» — Ja, og hvorfor kunde man saa være sikker paa dét? Det maatte jo være, ligesom man var sikker paa, at 2 og 2 er 4, eller at den lige Linje er den korteste Vej mellem to Punkter, og saadant noget. Men man *kunde* jo alligevel komme til at tvivle derom, — det kunde han umulig nægte, det mærkede han jo altfor tydeligt i dette Øjeblik. Aaja, Herre Gud! — det var, ligesom der blev saa tomt under Ens Hjerte! — Hvad var der saa at gjøre? Saa var der jo ingen Ting at gjøre — — andet end at synke, synke — ned i dét, som han ikke kunde give Navn, den Rædsel, som han dog kjendte saa godt, og som nu sikkert vilde komme til Natten, om ikke før. Aa, Herre Gud, Herre Gud — ingen Hjælp i Himlen eller paa Jorden, ingen Hjælp, før det maaskee helt var overstaaet — — Hvorfor kunde Gud dog ikke hjælpe, *før* det kom?

Han glæmte Kulde og al Ting, — lagde sig ned paa Isen herude mellem Rørene, hvor ingen kunde see ham. Han kunde hellerikke huske, hvordan det var, at være fri for denne Rædsel, — hvordan *kunde* man nogensinde være det? — Det var dog umuligt at faa et sikkert Bevis paa sin Frelse. Ja, det var det — udenfor Gud, — — men naar man levede i Gud, saa brød man sig ikke om Bevis for, at man gjorde det, og naar man levede i Gud, saa trængte man jo hellerikke til anden Sikkerhed for den evige Salighed, end Guds Ord og Løfte derom. I Gud kunde man faa Beviser nok, men brød sig ikke om dem. Udenfor Gud tryglede man om Beviser, men kunde ingen faa. Derude maatte *han* jo være — og han kunde ikke bede sig ind! — — —

Han sprang op — for dog at komme hjem — være under Tag, før det brød løs. Der blandede sig Uvejrsfrygt i hans sjælelige Angst, uden at han vidste det.

Han kom i Land ved Helligkors Kapellet, der, hvor Op-